

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3745/2022
08.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... Села, Општина Приштина, кога заступа Милош Кукурековић, адвокат из ..., против туженог Града Приштине са седиштем у Грачаници, кога заступа Градско правобранилаштво Града Приштине, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 692/22 од 09.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 692/22 од 09.03.2022. године у првом, другом и трећем ставу изреке тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 11/20 од 23.09.2021. године у првом и другом ставу изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 11/20 од 23.09.2021. године усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне зараде и исплаћене зараде за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године исплати износ од 40.450,27 динара, са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости последњег дана у месецу за претходни месец, па до исплате. Другим ставом изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године исплати износ од 24.046,15 динара са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе од њихове доспелости последњег дана у месецу за претходни месец, па до исплате. Трећим ставом изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године тужиоцу исплати износ од 45.000,00 динара са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом обрачунатом од последњег дана у месецу за претходни месец, па до исплате. Четвртим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 77.965,00 динара, с тим што је законску затезну камату од извршности пресуде до исплате дужан платити на износ од 63.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 692/22 од 09.03.2022. године, првим ставом изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 11//20 од 23.09.2021. године у првом и другом ставу изреке тако што је као неоснован одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне исплаћене зараде за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године исплати износ од 40.450,27 динара са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године исплати тужиоцу исплати износ од 24.046,15 динара са појединачно означеним износима и законском затезном каматом од њихове доспелости од последњег дана у месецу за претходни месец, па до исплате. Трећим ставом изреке првостепена пресуда је укинута у трећем и четвртном ставу изреке и предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против првог и другог става изреке правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију с позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама разлога прописаних чланом 408. ЗПП и оценио да је тужиочева ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду код туженог био у радном односу на радном месту извршиоца за послове ... у звању вишег референта. Почев од 01.02.2010. године тужилац је на то радно место био распоређен решењем туженог број .. од 09.02.2010. године. Наведеним решењем тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,85. Обрачун зараде тужени је вршио према наведеном решењу. Тако утврђена зарада по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији, Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године увећана је за 50%. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке, тражена разлика за период од 01.12.2017. године до 01.01.2020. године на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде утврђена је у износу од 40.450,27 динара, а разлика између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према наведеном Закључку Владе Републике Србије утврђена је у висини од 24.046,15 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је туженом зарада исплаћена у мањем износу у односу на припадајућу минималну зараду увећану за „косовски додатак“ од 50% на месечном нивоу. Висина неисплаћене разлике утврђена налазом судског вештака није оспорена од стране тужене, па је првостепени суд тужбени захтев у целисти усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакво становиште првостепеног суда. Другостепени суд сматра да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, чиме му је зарада исплаћена у износу већем од минималне

зараде. Сагласно изложеном, другостепени суд је оценио да тужилац неосновно потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд није прихватио овакво становиште другостепеног суда, јер је оценио да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19), сагласно члану 5. став 2, тужилац има право на исплату минималне зараде. Према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету Републике Србије тужиоцу припада право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу судског вештака исплаћена зарада тужиоцу је обрачуната у мањем износу од минималне зараде и тако утврђени износ увећан је за 50% месечно, што није сагласно наведеним прописима. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Укупно исплаћена зарада тужиоцу у спорном периоду мања је од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно, сагласно чему је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, другостепена пресуда је преиначена у складу са датом правном аргументацијом.

Како је трећим ставом изреке побијане пресуде првостепена пресуда делимично укинута у односу на тужбени захтев за исплату трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и за трошкове парничног поступка, о трошковима ревизијског поступка није одлучивано, јер одлука о трошковима поступка зависи од коначног исхода спора међу странкама.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић